

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobce: **CASTLEBAR Invest s.r.o.**, IČ 04230892 se sídlem Petrská 1426/1, Praha 1, zast. JUDr. Petrem Pečeným, advokátem se sídlem Purkyňova 2, Praha 1, za vedlejšího účastenství: **eMoney Solutions a.s.**, IČ 24169960 se sídlem Kubánské náměstí 1391, Praha 10 - Vršovice, zast. Mgr. Lucií Sabolovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Hybenská 32, proti žalovanému: **Hlavní město Praha**, IČ 00064581 se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, zast. JUDr. Vilémem Podešvou LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, o zaplacení částky 42,737.162,- Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Žaloba, podle které je žalovaný povinen zaplatit žalobci částku 42,737.162,- Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 16.6.2014 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku,

se z a m í t á .
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 1,195.625,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Viléma Podešvy LL.M, advokáta se sídlem na Pankráci 1683/172, Praha 4.
- III. Žalovaný a vedlejší účastník na straně žalobce navzájem nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 26.6.2014 podal právní předchůdce žalobce žalobu proti žalovanému o zaplacení shora uvedené částky. Tvrdil, že je obchodní korporací, která se zabývá vývojem, správou a provozem elektronických transakčních systémů. Uzavřel smlouvu o prodeji části podniku dne 31.10.2012 a na základě této smlouvy nabyl ke dni 1.ledna 2013 od společnosti Haguess a.s. mimo jiné majetková práva k software SKC, KAP, HSM a SAM a práva a povinnosti z dále uvedených smluv, které uzavřela společnost Haguess a.s. se žalovaným. Žalovaný provozuje systém Opencard, v rámci něho vydává elektronické čipové karty a užívá další programové vybavení, to vše funguje v systému Opencard mimo jiné na základě nahraného software, k němuž vykováná majetková práva žalobce. Jedná se o následující smlouvy upravující užívání software: LIC/40/05/001128/2006 ze dne 6.11.2006; LIC/40/05/001272/2007 ze dne 26.2.2007; DIL/40/01/001529/2008 ze dne 21.4.2008; LIC/40/01/001613/2008 ze dne 14.7.2008 ve změně dodatku č.1 ze dne 12.2.2010 a dodatku č.2 ze dne 24.8.2011; LIC/40/01/001650/2008 ze dne 31.7.2008 a LIC/40/01/00601651/2008 ze dne 31.července 2008. Na základě licenčních smluv, konkrétně dodatku č.2, je žalovaný oprávněn užívat software v rozsahu licence k software SKC 950.000 evidovaných karet, software SKC 45 instalovaných stanic, software KAP 50.000 evidovaných karet, software KAP 300 FTP zdrojů, software HSM 1 server a software SAM 454 SAM modulů. Tento uvedený rozsah licence žalovaný vyčerpal v průběhu listopadu 2011, ale nadále pokračuje ve vydávání karet se softwarem systému Opencard, již bez příslušného licenčního oprávnění. V souvislosti s vydáním každé další karty OPENCARD nad rámec sjednaného rozsahu užívání byl upozorněn formou zobrazení varovného textu na příslušném monitoru, tedy, že k používání software nezískal potřebná licenční práva a že porušuje autorská práva žalobce. Ke dni 31.3.2014 neoprávněně užíval software v rozsahu SKC 251.621 evidovaných karet, SKC 33 instalovaných stanic, KAP 286.631 evidovaných karet, KAP 157 FTP zdrojů, HSM 3 servery a software SAM 179 SAM modulů. Rozsah žalovaným vydaných karet OPENCARD a užívaného software žalovaný žalobci potvrdil naposledy společným zápisem z jednání, který byl sepsán 20.3.2014, dle stavu k tam uvedeným datům a rozsah užívání dále narůstá, tím se žalovaný neoprávněně a bezdůvodně obohacuje na úkor žalobce, proto se žalobce domáhal dle § 40 odst.4 věta druhá zák.č. 121/2000 Sb., autorský zákon, vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. V případě software se jedná o software implementovaný dle potřeb žalovaného, obvyklá cena softwaru je tedy v daném případě cena, která odpovídá ujednání smluvních stran licenčních smluv. Strany si v tomto případě ujednaly výši licenční odměny takto: u software SKC 50,- Kč za každou evidovanou kartu, u software SKC 63.000 za každou evidovanou instalovanou stanicí, u software KAP SKC 17,85 Kč za každou evidovanou kartu, u software KAP 644,- Kč za každý FTP zdroj, u software HSM 250.000 za každý server a u software SAM 4.140 za každý SAM modul. To, že tyto částky představují obvyklou cenu za licence k software žalovaný nerozporuje, mimo jiné v zápisu z jednání 20.3.2014 s výše uvedenými odměnami pracuje. Žalobce tedy tvrdil, že ke dni 31.března 2014 činí bezdůvodné obohacení požadovaných 42.737.162,- Kč. Přestože žalobce opakovaně vyzýval žalovaného k jednání o narovnání, porušení licenčních smluv a dokoupení potřebných licencí, žalovaný nereagoval, nereagoval ani na výzvu k uhrazení bezdůvodného obohacení.

Podáním, došlým soudu 27.11.2014, pak žalobce rozšířil žalobní návrh o příslušenství pohledávky, domáhal se zaplacení částky 42.737.162,- Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky ode dne 16.června 2014 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Změna petitu byla soudem připuštěna usnesením ze dne 4.12.2014, tedy při jednání soudu.

Žalovaný pouze učinil nesporným, že uzavřel se společností Haguess smlouvy, na jejichž základě mělo ze strany této společnosti dojít k vytvoření a následné údržbě systému pro provoz čipových karet Opencard. Systém byl postupně zhotoven a existuje pod názvem Pražské centrum kartových služeb („PCKS“). Je provozovatelem tohoto systému a oprávněným uživatelem ve smyslu autorského zákona, majetková autorská práva k aplikačnímu vybavení pak vykonává žalobce. Žalovaný rovněž učinil nesporným, že dne 6.11.2006 byla uzavřena licenční smlouva, kterou společnost Haguess poskytla žalovanému oprávnění k výkonu práva užití počítačový systém Servisního kartového centra v rozsahu pro 100.000 karet OPENCARD, časově následně vznikla potřeba rozšířit udělený typ licence, proto byla 14.7.2008 uzavřena licenční smlouva č. LIC/40/01/001613/2008, kterou došlo ke zvýšení množství rozsahu poskytnuté licence, tato byla změněna dodatky č.1 a 2, na základě kterých opravňovala rozšířená licence žalovaného vést v rámci systému SKC informace pro 950.000 karet OPENCARD, pro 45 konfigurovaných uživatelských stanic a 5 integrovaných kartových aplikací. Podle této smlouvy byl žalovaný oprávněn kdykoli po celou dobu majetkových práv požádat společnost Haguess o rozšíření a zvýšení množství rozsahu počtu karet OPENCARD, integrovaných kartových aplikací, konfigurovaných uživatelských stanic a na základě takové žádosti se žalobce zavázal poskytnout žalovanému požadované plnění za podmínek nikoliv méně výhodných než jsou podmínky, sjednané licenční smlouvou SKC včetně příloh. Tato možnost byla opětovně potvrzena i v dodatcích č.1 a 2 k uzavřené licenční smlouvě SKC, cena za jednu kartu nad počet 950.000 byla stanovena na 50,- Kč bez DPH. Ve smlouvě pak byl zakotven princip provedení úhrady, a to tak, že žalovaný vypočítaný poplatek uhradí na základě daňového dokladu, tedy faktury, který je žalobce povinen řádně vystavit a doručit žalovanému bezodkladně, nejpozději do 5ti pracovních dnů. Ve smlouvě se společností Haguess ze dne 26.2.2007 č.lic/40/05/001272/2007 a v další smlouvě ze dne 21.4.2008 DIL 40/01/001529/2008 pak bylo sjednáno, že žalovaný není omezen v realizaci upgrade licence z nižšího typu na vyšší typ, tedy že není omezen v navýšení počtu karet. Podle další smlouvy z 31.7.2008 je pak sjednáno, že žalovaný není omezen v možnosti upgrade licence z nižšího typu na vyšší typ, což s sebou nese i rozšíření počtu karet. Všechny uzavřené smlouvy tvoří celistvý systém, v jehož rámci počet karet OPENCARD souvisí s počtem nutných SAM modulů, počtem konfigurovatelných stanic, jakož i s počtem potřebných serverů. Žalovaný mohl kdykoli po žalobci požadovat a povinnost žalobce byla umožnit navýšení rozsahu, nebylo rozhodné, zda v souvislosti s kartami OPENCARD nebo počtem konfigurovatelných stanic. Byl zakotven princip úhrady, bylo stanoveno, že žalobce je povinen žádosti žalovaného vyhovět a na základě úhrady příslušného poplatku žalovaným bezodkladně učinit potřebná technická opatření, aby žalovaný mohl prakticky užívat software SKC v rozsahu jím vyžádaného navýšení, nejpozději do 5ti pracovních dnů od provedení úhrady. Dále byl zakotven princip, že pokud není provedena úhrada, žalobce technicky neumožní užívání software SKC, úhrada za požadované navýšení pak měla proběhnout na základě žalobcem vystavené faktury, tento sjednaný princip však nebyl fakticky dodržován, vyvinula se obchodní praxe, kdy žalobce postupně podle aktuálních potřeb žalovaného umožnil provoz navýšeného rozsahu licence, tedy karet OPENCARD, konfigurovatelných stanic a SAM modulů, za tyto nepožadoval bezprostřední úhradu, poté, co počet karet OPENCARD, které nebyly kryty licenční smlouvou SKC dosáhl přibližně 300.000, došlo k vyhlášení veřejné zakázky na uzavření příslušných dodatků k uzavřeným smlouvám. To vyplývá i z uzavíraných dodatků, konkrétně z bodu D a E preambule dodatku č. 1 k licenční smlouvě SKC a bodu E preambule dodatku č.2 licenční smlouvy SKC. Fakticky tedy došlo k tomu, že byl dodatečně zhojen stav, kdy v době uzavírání dodatku č.2 byl již počet 650.000 fakticky využívaných karet OPENCARD dosažen a převyšěn, bylo třeba tento stav zhojit a zajistit rezervu pro další navyšování počtu vydaných karet, proto došlo k navýšení počtu karet na 950.000. Až do roku 2014 nedošlo ze

strany žalobce k technickému omezení provozu PCKS, přestože žalobce takovými technickými prostředky disponuje, kromě toho rozšířené plnění bylo po celou dobu poskytováno s plným vědomím žalobce, který to technicky umožnil. Až dne 17.6.2014 došlo k tomu, že systém PCKS byl zcela zablokován prostřednictvím aplikace žalobce, což žalobce i opakovaně veřejně deklaroval. Teprve v roce 2014 vznesl žalobce finanční nároky vůči žalovanému ve výši několika desítek milionů, jejichž vznik datoval do roku 2011, a právě pod pohrůžkou, že zablokuje systém SKC, pokud nebude jeho finančním nárokům vyhověno. Žalovaný jako územně samoprávný celek má stíženou operativnost při posuzování oprávněnosti nároků třetích osob i výplaty finančních prostředků. Žalovaný zahájil kroky k tomu, aby nastalou situaci vyřešil v co nejkratším čase. Dne 13.6.2014 došlo k odeslání oznámení předběžných informací o veřejné zakázce. Po uplynutí zákonné lhůty vyzval žalovaný žalobce k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění a k projednání zadávací dokumentace pro veřejnou zakázku s názvem Navýšení limitu licencí systémů Pražského centra kartových služeb, jejímž obsahem bylo navýšení limitu licencí systému PCKS. Žalobce následně podal vyhovující nabídku, která byla žalovaným akceptována, a na základě navýšení limitu došlo k uzavření dodatků k příslušným smlouvám, konkrétně dodatek č. 3 k licenční smlouvě SKC, navýšení poskytnutí licence o 320.000 karet OPENCARD a o 33 konfigurovatelných stanic SKC. Dále byl uzavřen dodatek č. 1 k licenční smlouvě SAM, tím došlo k navýšení množství poskytnuté licence o 179 modulů pro parkovací automaty, dále dodatek č.1 ke smlouvě o dílo, kterým došlo k navýšení množství poskytnuté licence o 288.794 karet OPENCARD a navýšení počtu FTP zdrojů pro dodatečných 157 automatů na celkový počet 450 automatů, dodatkem č.1 k licenční smlouvě HSM došlo k navýšení množství poskytnuté licence o 3 instalované servery na celkový počet 4 serverů. Na základě těchto uzavřených dodatků žalovaný uhradil celkově částku 22.597.821,- Kč bez DPH ve prospěch žalobce, došlo tedy k úhradě licencí, ohledně nichž žalobce na žalovaném požaduje úhradu bezdůvodného obohacení za jejich neoprávněné užívání. Pokud by soud žalobě vyhověl, došlo by k tomu, že by žalobce měl příslušné licence uhrazeny celkem třikrát, neboť žalobou se domáhá zaplacení dvojnásobku. Žalovaný dále namítal nesprávnou výši případného bezdůvodného obohacení, jak byla žalobcem vyčíslena, poukazoval na druh licencí z hlediska časovaného, namítal částečné promlčení, protože při zohlednění dvouleté promlčecí doby jsou nároky žalobce vzniklé nejpozději 25.6.2012 promlčeny, na základě znaleckého posudku za období od 26.6.2012 do 31.3.2014 by obvyklá výše odměny činila 229.237,- Kč bez DPH, výše bezdůvodného obohacení tedy 458.474,- Kč. Ze všech těchto důvodů navrhoval žalobu zamítnout.

Podle § 40 odst. 1 autorského zákona autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména a) určení svého autorství, b) zákazu ohrožení svého práva, včetně hrozícího opakování, nebo neoprávněného zásahu do svého práva, zejména zákazu neoprávněné výroby, neoprávněného obchodního odbytu, neoprávněného dovozu nebo vývozu originálu nebo rozmnoženiny či napodobeniny díla, neoprávněného sdělování díla veřejnosti, jakož i neoprávněné propagace, včetně inzerce a jiné reklamy, c) sdělení údajů o způsobu a rozsahu neoprávněného užití, o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, o způsobu a rozsahu jejího neoprávněného užití, o její ceně, o ceně služby, která s neoprávněným užitím díla souvisí, a o osobách, které se neoprávněného užití díla účastní, včetně osob, kterým byly předmětné rozmnoženiny či napodobeniny díla určeny za účelem jejich poskytnutí třetí osobě, a rovněž informací o skutečnostech rozhodných pro výši odměny podle § 24 a 25; práva na informace podle tohoto ustanovení se autor může domáhat vůči osobě, která do jeho práva neoprávněně zasáhla nebo je neoprávněně ohrozila, a dále zejména vůči osobě, která 1. má nebo měla v držení neoprávněně zhotovenou rozmnoženinu či napodobeninu díla za účelem přímého nebo

nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, 2. využívá nebo využívala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu, která neoprávněně zasahuje nebo zasahovala do práva autora nebo je neoprávněně ohrožuje nebo ohrožovala, 3. poskytuje nebo poskytovala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu užívanou při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, 4. byla označena osobou uvedenou v bodě 1, 2 nebo 3 jako osoba, která se účastní pořízení, výroby nebo distribuce rozmnoženiny či napodobeniny díla anebo poskytování služeb, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, nebo 5. je osobou povinnou podle § 24 odst. 6 nebo § 25 odst. 2, d) odstranění následků zásahu do práva, zejména 1. stažením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2 z obchodování nebo jiného užití, 2. stažením z obchodování a zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, 3. zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, 4. zničením nebo odstraněním materiálů a nástrojů použitých výlučně nebo převážně k výrobě neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, e) poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, zejména 1. omluvou, 2. zadostiučiněním v penězích, pokud by se přiznání jiného zadostiučinění nejevilo postačujícím; výši peněžitého zadostiučinění určí soud, který přihlédne zejména k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k zásahu do práva došlo; tím není vyloučena dohoda o narovnání, f) zákazu poskytování služby, kterou využívají třetí osoby k porušování nebo ohrožování práva autora. Podle odst. 2 opatření podle odstavce 1 písm. d) musí být přiměřené závažnosti porušení práva a musí být přihlédnuto k zájmům třetích osob, zejména spotřebitelů a osob jednajících v dobré víře. Podle odst. 3 autorovi, jehož návrhu bylo vyhověno, může soud přiznat v rozsudku právo uveřejnit rozsudek na náklady účastníka, který ve sporu neuspěl, a podle okolností určit i rozsah, formu a způsob uveřejnění. Podle odst. 4 právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Podle § 41 autorského zákona domáhat se nároků podle § 40 odst. 1 písm. b) až d) a f) a § 40 odst. 3 a 4 je oprávněna namísto autora osoba, která smluvně nabyla **výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užit**, nebo které je výkon tohoto oprávnění svěřen zákonem; nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy se tato osoba může domáhat pouze za zásah do majetkových práv autorských. Právo autora domáhat se nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv autorských, jakož i nároku podle § 40 odst. 3 zůstává nedotčeno.

Podle § 58 odst. 1 autorského zákona není-li sjednáno jinak, zaměstnavatel vykonává svým jménem a na svůj účet autorova majetková práva k dílu, které autor vytvořil ke splnění svých povinností vyplývajících z pracovněprávního nebo služebního vztahu. Takové dílo je zaměstnaneckým dílem. Zaměstnavatel může právo výkonu podle věty první postoupit třetí osobě **pouze se svolením autora**, ledaže se tak děje v případě převodu obchodního závodu. Má se za to, že takové svolení je neodvolatelné a vztahuje se i ke všem případným dalším postoupením. Třetí osoba, které bylo právo výkonu postoupeno, se pak pro účely tohoto

zákona považuje za zaměstnavatele. Podle odst. 2 smrtí nebo zánikem zaměstnavatele, který byl oprávněn vykonávat majetková práva k zaměstnaneckému dílu a který nemá právního nástupce, nabyvá oprávnění k výkonu těchto práv autor. Podle odst. 3 nevykonává-li zaměstnavatel majetková práva k zaměstnaneckému dílu vůbec nebo je vykonává nedostatečně, má autor právo požadovat, aby mu zaměstnavatel za obvyklých podmínek poskytl licenci, ledaže existuje na straně zaměstnavatele závažný důvod k jejímu odmítnutí. Podle odst. 4 autorova osobnostní práva k zaměstnaneckému dílu zůstávají nedotčena. Vykonává-li zaměstnavatel majetková práva k zaměstnaneckému dílu, má se za to, že autor svolil ke zveřejnění, úpravám, zpracování včetně překladu, spojení s jiným dílem, zařazení do díla souborného, jakož i k tomu, aby uváděl zaměstnanecké dílo na veřejnost pod svým jménem, ledaže je sjednáno jinak. Podle odst. 5 není-li sjednáno jinak, má se za to, že autor udělil zaměstnavateli svolení k dokončení svého nehotového zaměstnaneckého díla pro případ, že jeho právní vztah k zaměstnavateli skončí dříve, než dílo dokončí, jakož i pro případ, že budou existovat důvodné obavy, že zaměstnanec dílo nedokončí řádně nebo včas v souladu s potřebami zaměstnavatele. Podle odst. 6 není-li sjednáno jinak, má autor zaměstnaneckého díla vůči zaměstnavateli právo na přiměřenou dodatečnou odměnu, jestliže se mzda nebo jiná odměna vyplacená autorovi zaměstnavatelem dostane do zjevného nepoměru k zisku z využití práv k zaměstnaneckému dílu a významu takového díla pro dosažení takového zisku; toto ustanovení se nepoužije na díla uvedená v odstavci 7, ať jsou díly zaměstnaneckými, či se za ně považují, ledaže je sjednáno jinak. Podle odst. 7 počítačové programy a databáze, jakož i kartografická díla, která nejsou kolektivními díly, se považují za zaměstnanecká díla i tehdy, byla-li autorem vytvořena na objednávku; objednatel se v takovém případě považuje za zaměstnavatele. Ustanovení § 61 se na tato díla nevztahuje. Podle odst. 8 práva a povinnosti podle odstavců 1 až 6 zůstávají skončením právního vztahu podle odstavce 1, popřípadě podle odstavce 7 nedotčena. Podle odst. 9 v případě agenturního zaměstnání^{4d} se pro účely tohoto ustanovení za zaměstnavatele považuje zaměstnavatel, u kterého zaměstnanec agentury práce dočasně vykonává práci podle pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti, není-li mezi agenturou práce a takovým zaměstnavatelem dohodnuto jinak. Podle odst. 10 odstavce 1 až 6 a 8 se použijí obdobně pro díla vytvořená ke splnění povinností vyplývajících ze vztahu mezi právnickou osobou a autorem, který je členem jejího statutárního nebo jiného voleného nebo jmenovaného orgánu; tato právnická osoba se v takovém případě považuje za zaměstnavatele. Ustanovení § 61 se na takto vzniklá díla nepoužije.

Podle § 59 odst. 1 autorského zákona kolektivním dílem je dílo, na jehož tvorbě se podílí více autorů, které je vytvářeno z podnětu a pod vedením fyzické nebo právnické osoby a uváděno na veřejnost pod jejím jménem, přičemž příspěvky zahrnuté do takového díla nejsou schopny samostatného užití. Podle odst. 2 kolektivní díla se považují za zaměstnanecká díla podle § 58 i tehdy, byla-li vytvořena na objednávku; objednatel se v takovém případě považuje za zaměstnavatele. Ustanovení § 61 se na tato díla nevztahuje. Podle odst. 3 dílo audiovizuální a díla audiovizuálně užitá nejsou dílem kolektivním.

Při prvním jednání v této věci dne 4.12.2014 uvedl jednatel právního předchůdce žalobce k dotazu soudu, že předmětné vytvořené dílo je zčásti dílo zaměstnanecké a zčásti se jednalo o subdodávky. I když při tomto jednání byly již některé důkazy provedeny, zástupce žalované nemohl učinit nesporným, že případná majetková práva relevantně v projednávané věci přešla ze společnosti Haguess na žalobce, resp. jeho právního předchůdce. Žalobce byl poučen, že je třeba doplnit tvrzení, vztahující se k autorství autorských děl, k nimž jsou v předmětném řízení uplatňována majetková práva, a k tomu, z jakého důvodu se nyní majetkových práv ke konkrétním autorským dílům domáhá. Je tedy třeba doplnit tvrzení

k úplnému řetězci vedoucímu od autora díla, kterým může být jen fyzická osoba, až k žalobkyni (v době podání žaloby), k doplněným skutkovým tvrzením je třeba označit důkazy, protože nebudou-li tato tvrzení a důkazy označeny, může být žalobce ve věci neúspěšný. Teprve po splnění této povinnosti bude následovat další případné poučení ohledně břemene tvrzení a břemene důkazního. Na návrh žalobce byla poskytnuta lhůta 45 dnů k doplnění tvrzení a označení důkazů podle daného poučení. Soud i připomněl, že řízení ve věci je koncentrováno ve smyslu § 118b o.s.ř. a odkázal na písemné poučení v předvolání k jednání. Žádná strana další důkazní návrhy ani tvrzení neuplatnila.

Podáním došlým soudu 9.1.2015 žalobce doplnil vyjádření ohledně autorství tak, že autorem, který vytvořil původní autorské dílo, tedy počítačový program skládající se z několika software modulů obchodně pojmenovaných jako SKC, KAP, HSM, SAM a DOS je RNDr. J. K. a doložil tuto skutečnost prohlášením tohoto o autorských právech s datem 13.12.2014. Jednalo se o dílo zaměstnanecké pro jeho tehdejšího zaměstnavatele společnost Haguess s.r.o. a pod vedením tohoto byl vyvíjen od roku 2003 na základě objednávky od společnosti ALLSHARE Finance Central Europe, a.s. a na základě know how poskytnutého touto společností společností Haguess s.r.o. pro tento účel. Software byl RNDr. J. K. dále rozvíjen a upravován týmem programátorů společnosti Haguess s.r.o. a později týmem programátorů žalobce, kteří byli taktéž zaměstnanci společnosti Haguess s.r.o., resp. Žalobce (podle původní žaloby). Žalobce dále doplnil, že ve věci postoupení práva k výkonu majetkových práv k software, již bylo doloženo potvrzení o majetkových právech z 24.6.2014 a z opatrnosti dále doložil kopii smlouvy o prodeji části podniku ze dne 31.10.2012 včetně příslušné části přílohy č.1.

Žalovaný k tomuto doplnění namítal, že předloženými listinami nedochází k jednoznačnému určení, že by společnost Haguess majetkovými právy k software vůbec disponovala. Je sporné, zda se jedná o dílo zaměstnanecké, dílo kolektivní nebo dílo vytvořené na objednávku pro třetí subjekt, tedy ALLSHARE Finance Central Europe, a.s.

Podáním došlým soudu 2.4.2015 pak žalobce doplnil nové skutečnosti s odkazem na žalovanou stranou podané žaloby a návrhy na nařízení předběžného opatření, považoval za účelové zpochybnění aktivní legitimace žalobce.

Při jednání dne 2.4.2015 pak soud provedl další listinné důkazy a vzhledem k tomu, že žalovaný učinil sporným autorství k předmětnému softwaru ze strany žalobce, odročil jednání za účelem výslechu údajného autora.

Z prohlášení o autorských právech datovaného 13.12.2014 a podepsaného RNDr. J. K., pak soud zjistil, že tento jmenovaný čestně prohlásil, že je autorem, který vytvořil původní autorské dílo, tedy počítačový program, který se skládá z několika software modulů, vytvořil je jako tzv. zaměstnanecké dílo pro svého zaměstnavatele Haguess s.r.o., později a.s.. Pod jeho vedením byl software vyvíjen od roku 2003 na základě objednávky od společnosti ALLSHARE Finance Central Europe, a.s. a na základě know how poskytnutého touto společností společností Haguess s.r.o. pro tento účel. Software byl po vytvoření základních částí dále rozvíjen pod jeho tvůrčím vedením, byl upravován týmem programátorů společnosti Haguess s.r.o., později eMoneyServices s.r.o., členové týmu programátorů byli také zaměstnanci společnosti Haguess s.r.o., případně následně eMoneyServices s.r.o., celkově se na rozvíjení a úpravách software podílely desítky programátorů, proto je společnost Haguess s.r.o. a následně eMoneyServices s.r.o. jako zaměstnavatel oprávněna vykonávat svým

jménem a na svůj účet majetková práva k software, jakož i dále je postupovat třetí osobě, dále prohlásil, že je autorem software a nikdo tuto skutečnost nikdy nezpochybnil.

Na rozdíl od obsahu tohoto prohlášení však RNDr. J. K. při výslechu jako svědek uvedl, že byl zaměstnancem společnosti Haguess od roku 2003 do roku 2008 a podílel se na řešení software pro systém Opencard. Uvedl výslovně, že začínali v roce 2003 v podstatě na zelené louce, na úrovni programátorů dával pokyny on, výstupy programátorů kontrolovali testéři, teprve za výsledky od nich odpovídal sám. Na vývoji celého softwaru se podílely i jiné fyzické osoby, šlo o řadu profesí. V další výpovědi pak svědek opět potvrdil, že celý kód pro software nenapsal, že to není ani fyzicky možné, podílela se na tom řada dalších programátorů, základní body dělal on. Zadání obdržel od vedení firmy, pak dostával zadání od uživatelů, tedy konkrétně od města Liberec a žalovaného, objednávka přišla od společnosti ALLSHARE, o té byl vyrozuměn jen ústně, pak dostal zadání od vedení jeho firmy, tedy konkrétní požadavky, které bylo třeba softwarově zpracovat. Svědek jmenoval čtyři programátory, kteří se na vývoji software měli podílet, uvedl dále, že jako subdodávku řešili dodávku ovladače čtečky karty Mayfair klasik. Dále uvedl, že byl členem představenstva společnosti Haguess až do roku 2013, společnost Modeca Investments Limited nezná, blíže si již nevzpomněl.

Přestože po výzvě soudu dle § 118b odst.1 o.s.ř. k označení řetězce od autora až k právnímu předchůdci žalobce označil k důkazu pouze část smlouvy o prodeji podniku a prohlášení RNDr. K., soud provedl další důkazy, které následně žalobce předložil. Možnost provedení těchto důkazů a jejich hodnocení soud dovozuje z toho, že skutečně písemné prohlášení RNDr. K. a to, co uvedl při výslechu jako svědek, je diametrálně odlišné a bylo třeba ověřit další skutečnosti. Soud takto provedl důkaz pracovními smlouvami, uzavřenými mezi společností Haguess s.r.o. a několika zaměstnanci, a to s J. K. - první smlouva ze dne 16.12.2002 byla uzavřena na dobu určitou do 31.12.2003, druhá na dobu neurčitou dne 2.1.2007. Smlouva v pořadí druhá obsahuje i souhlas zaměstnance s tím, že zaměstnavatel může pověřit výkonem majetkových práv k zaměstnaneckému dílu třetí osobu a souhlas k tomu, aby veškerá autorská díla, bez omezení, v jakémkoliv rozsahu a jakýmkoliv způsobem, mohl užívat i po skončení pracovního poměru zaměstnance.

Další pracovní smlouvy jsou pro zaměstnance, jednak O. O., rovněž první smlouva je na dobu určitou a datována 16.12.2002 do 31.12.2003, druhá smlouva na dobu neurčitou ze dne 2.1.2007, je obsahově totožná, jako pracovní smlouva s J. K. Totéž se týká pracovní smlouvy, kterou uzavřel O. S. také 2.1.2007 na dobu neurčitou a pracovní smlouva, uzavřená na dobu určitou dne 16.12.2002, další pracovník V. A. se společností Haguess a.s. uzavřel smlouvu na dobu neurčitou dne 22.11.2006 a další smlouvu na dobu neurčitou dne 2.1.2007. Poslední doložená pracovní smlouva na K. T., uzavřená na dobu neurčitou dne 1.2.2004 a další smlouva 2.1.2007 na dobu neurčitou A. I., jednak na dobu určitou do 31.1.2006 a další smlouvu ze dne 2.1.2007 na dobu neurčitou, dále byla doložena pracovní smlouva, uzavřená s R. H. na dobu neurčitou dne 1.3.2004 a následně druhá na dobu neurčitou dne 2.1.2007. Souhlas zaměstnanců se s tím, aby s autorskými díly vytvořenými v rámci pracovního poměru disponoval pouze zaměstnavatel, je dán vždy jen ve smlouvách uzavřených 2.1.2007 na dobu neurčitou.

Žádné jiné smlouvy žalobce nedoložil. Jednak tím tedy není pokryta celá doba, kdy mělo dojít k vytváření díla. I kdybychom připustili, že RNDr. K. byl nejpodstatnějším autorem, pak v roce 2003 končil jeho pracovní poměr, nic jiného prokázáno nebylo, pokud se na vývoji software Opencard měl podílet až do roku 2007, jak sám tvrdí, pak celé období roku

2004 až 2006 včetně není pokryto, naopak je zřejmé, že v tu dobu byl členem představenstva, jaké byly tedy jeho pracovněprávní vztahy se společností Haguess nelze z ničeho zjistit.

Nesrovnalost v tomto směru soud spatřuje i v tom, že okruh zaměstnanců, kteří se na vytváření programu software měli podílet, se ve jménech liší od těch, které uvedl svědek K. a k nimž byly doloženy pracovní smlouvy.

V této souvislosti soud ještě dodává, že žalobce nikdy ani nspecifikoval, jaký okruh pracovníků se na vytvoření předmětného software měl podílet, obecně tvrdil pouze to, že část byla zaměstnanecká díla a část byli subdodavatelé. Ani v tomto rozsahu není jednoznačně specifikováno, co kdo vytvořil, není doložena jediná smlouva o dílo nebo smlouva licenční, žádné smlouvy se subdodavatelem nebyly soudu k důkazu předloženy ani navrženy.

Stejně tak nebyla původně předložena smlouva, uzavřená mezi společností Haguess a společností ALLSHARE Finance Central Europe, a.s. dne 14.11.2003, dokonce v žalobě a prvních doplněních žaloby není ani zmínka o tom, že by dílo bylo vytvořeno na objednávku společnosti ALLSHARE Finance Central Europe, a.s. Není tedy zřejmé, na základě jaké objednávky bylo dílo vytvořeno. Smlouva o dílo byla k důkazu předložena až 23.9.2015.

Soud v této věci, kromě shora uvedeného, provedl obsáhlé dokazování listinami, a to smlouvou o dílo ze dne 21.4.2008 s přílohami, licenčními smlouvami ze dne 6.11.2006, 26.2.2007 s přílohami, ze dne 11.7.2008, 31.7.2008 s přílohami dvakrát, dodatky č.1 a 2 k licenčním ujednáním k software SKC, výzvou žalobce žalované ze dne 30.5.2014, zápisem z jednání z 20.3.2014, potvrzením o majetkových právech ze dne 24.6.2014, náhledem s upozorněním na překročení parametrů licenční smlouvy, náhledem stránek z technického systému žalobce, dodatkem k licenčním ujednáním k software KAP II, dodatkem k licenčním ujednáním k software SKC, dodatkem k licenčním ujednáním k software HSM, dodatkem k licenčním ujednáním k software SAM, korespondencí mezi společnostmi Haguess a.s. a žalovanou, články „Dosluhující vedení Prahy chce ještě schválit novou Opencard“, kopií žaloby Dopravního podniku hlavního města Prahy, a.s. na eMoneyServicec s.r.o., podané u Městského soudu v Praze a vedené pod spisovou značkou 16Cm 47/2014 s návrhem na nařízení předběžného opatření, usnesením o nařízení předběžného opatření v té věci ze dne 23.6.2014, korespondencí mezi Money group a žalovanou, články Hudeček chce na rozloučenou pohřbit Opencard, má ji nahradit levnější karta, Místo Opencard má být samolepka nebo aplikace v mobilu, Opencard máme pod kontrolou, ale hledáme náhradu, říká primátor Hudeček, Primátor Hudeček připravuje náhradu za Opencard za 40 milionů, tabulkou znázorňující objem sjednaný licencí a skutečný stav k 31.3.2014, příspěvky na Twiteru, výzvou k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, adresovanou eMoneyServices s.r.o. včetně příloh, dodatkem k licenčním ujednáním k software HSM a KAP II včetně příloh, dodatkem č.1 ke smlouvě o prodeji části podniku s přílohou č.1, částí smlouvy o prodeji části podniku, prohlášením o autorských právech, předžalobními výzvami s plnou mocí, žalobou eMoneyServices s.r.o. proti žalovanému, adresovanou Obvodnímu soudu pro Prahu1, vedenou pod spisovou značkou 21C 333/2014, usnesením zdejšího soudu z 11.2.2015 ve věci 1Nc 2/2015-23 s návrhem na nařízení předběžného opatření a odvoláním odpůrce v té věci, tedy eMoneyServices s.r.o, články s názvy V Praze přes 4 hodiny nefungovalo vydávání nových Opencard, záměrné chyby v Opencard nejsou, tvrdí EMS, Opencard má na kahaníku, Opencard vrhá Prahu do chaosu, dopisem žalované ze 17.6.2014, mailovou korespondencí ze 17.6.2014, upozorněním na vypršení licence, výzvou k zaplacení dluhu s datem 30.5.2014 a 9.6.2014, posledním upozorněním na porušení smlouvy ze 13.6.2014, mailovou korespondencí z 18.6.2014, oznámením předběžných informací, vyrozuměním o prodloužení

lhůty k podání nabídek ze dne 7.8.2014, nabídkou k veřejné zakázce, protokolem o jednání hodnotící komise, výročními zprávami o činnosti vyhotovené Pražským centrem kartových služeb, mailovou korespondencí z 13.5.2014 a znaleckým posudkem č. 950-147/2014. Dále soud provedl i důkazy realizací servisního kartového centra, úplným výpisem z obchodního rejstříku pro společnost Haguess a.s., údaje z veřejného rejstříku ke společnosti ALLSHARE Finance Central Europe, a.s, přílohami ke strukturovaným životopisům Mgr. T., Ing O. a RNDr. K., čestným prohlášením společnosti Haguess s.r.o., údaji ke společnosti Modeca Investments Limited, dopisem společnosti Money Group, adresovaný prvnímu náměstkovi primátora žalovaného, licenční smlouvou uzavřenou mezi ALLSHARE Finance Central Europe, a.s a společností Modeca Investmentst Limited ze dne 31.1.2008 s přílohami, posudkem na cenu licencí Oracle, přípisem Money Group adresovaným ředitelce sekce finanční a správy majetku u žalované, distribuční smlouvou uzavřenou mezi ALLSHARE Finance Central Europe, a.s a společností Haguess a.s. ze dne 29.2.2008 včetně přílohy, přípisu Money Group právnímu zástupci žalobce, dohodou o společném postupu, smlouvou o dílo uzavřenou mezi ALLSHARE Finance Central Europe, a.s a Haguess s.r.o. ze 14.11.2003 (neúplné znění), smlouvou o postoupení oprávnění k výkonu majetkových práv k software, uzavřenou mezi společností Modeca Investments Limited a společností Haguess a.s. ze dne 18.1.2010 s přílohou, usnesením Rady hlavního města Prahy č.339 ze dne 24.2.2015, dohodou o narovnání mezi společností Oracle Czech s.r.o. a žalovanou s přílohou, přehledem překročených licenčních závazků Magistrátu hlavního města Prahy vůči EMS, smlouvou o postoupení práv a závazků uzavřenou mezi ALLSHARE Finance Central Europe, a.s a Modeca Investments Limited za účasti společnosti Haguess a.s. ze dne 2.7.2007. Žádné z těchto důkazů však pro posouzení prokázání, že na žalobce skutečně přešlo výhradní oprávnění ze společnosti Haguess a.s., tedy že na něho přešlo výhradní oprávnění k výkonu práva dílo, tedy celý systém software Opencard, užít, respektive že by toto oprávnění měla společnost Haguess.

Vyjímkou by mohla být pouze smlouva o dílo, uzavřená mezi společností ALLSHARE Finance Central Europe, a.s a společností Haguess, ale ta byla doložena pouze v částečném znění, ani z této se tedy nedá dovodit výhradní oprávnění společnosti Haguess k software, který by měl na základě této smlouvy vzniknout, jak bude uvedeno dále.

Ani návrhy vedlejšího účastníka na doplnění dokazování ve věci nemohly přinést nic nového, protože vedlejší účastník na straně žalobce navrhuje provést důkazy, které již k důkazu provedeny byly, a zároveň tvrdí, že navrhuje nové, jako revizní znalecký posudek. Námitku vedlejšího účastníka na straně žalobce, že ve vztahu k němu neplatí koncentrace řízení, neboť nebyl předvolán k jednání, se jeví jako lichá, neboť návrh na vstup vedlejšího účastníka došel soudu den před jednáním po pracovní době. Kromě toho ostatní důkazy, které vedlejší účastník na straně žalobce navrhuje, mají být předávací protokoly z ledna 2008 a s odkazem na smlouvu o dílo ze dne 14.11.2003 hovoří o nejzažším termínu předání díla na 31.12.2008. Předávací protokoly pak vedlejší účastník vůbec v listinné podobě k důkazu nepředložil. Ostatní návrhy, týkající se hlavního líčení ve věci 10T 8/2014 zdejšího soudu, již byly soudem zamítnuty, notářské zápisy vůbec nejsou relevantní k otázce výhradního oprávnění dílo užít, a proto ani, poté, co již bylo ukončeno dokazování, nebyly soudem provedeny. Soud neshledal žádný důvod těmito zápisy dokazování doplnit.

Přes obsáhlé dokazování tedy soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že je ve věci aktivně legitimován. Z tvrzení žalobce a následného výsledku RNDr. K. zcela jednoznačně vyplývá, že na vývoji příslušného software se od roku 2003 podílely desítky osob, ty nebyly jednoznačně všechny označeny ze strany žalobce, žalobce sám označuje

příslušný software za dílo kolektivní, dílo zaměstnanecké i dílo na objednávku. Zaměstnanci společnosti Haguess mají podle doložených smluv uzavřené pracovní smlouvy pouze v období roku 2003a nebo následně od roku 2007, což časově naprosto nekoresponduje s tím, že licenční smlouvy, nad rámec kterých měla žalovaná dílo žaloce užívat, byly uzavírány od 6.listopadu 2006 až do roku 2008. Ze strany žalobce nebyly vůbec specifikovány subdodávky, nedošlo k doložení žádného smluvního vztahu těchto blíže neoznačených subdodavatelů. Nebylo prokázáno, že by společnost Haguess, ze které měla přejít majetková práva k příslušnému software na společnost eMoneyServices s.r.o., která byla původním žalobcem v této věci, že by tedy společnost Haguess kdy nabyla výhradní majetková práva k tomu software tak, aby mohla být oprávněna k podání žaloby na vydání bezdůvodného obohacení jako subjekt, který má výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít ve smyslu § 41 autorského zákona. Žalobce byl v tomto směru poučen o nutnosti unést důkazní břemeno s tím, že jinak by se vystavil následkům ve formě zamítnutí žalobního návrhu. Žalobce byl v tomto směru soudem vyzván k doplnění, což neučinil zcela a další návrhy na doplnění dokazování, které k tomuto směřovaly po výsledku svědka K., vedly pouze k neurčitým a demonstrativním příkladům pracovních smluv s jednotlivými zaměstnanci společnosti Haguess, aniž bylo specifikováno, kdo vlastně ze zaměstnanců žalobce se na vytvoření software měl tehdy podílet. Pouhé vágní označení, že se má jednat o tým pracovníků společnosti Haguess a.s. (s.r.o.), kteří dílo vytvořili pod vedením RNDr. K., není dostačující.

Co se týče smlouvy o dílo, uzavřené mezi společnostmi ALLSHARE Finance Central Europe, a.s a Haguess s.r.o. dne 14.11.2003, z části, která byla předložena k důkazu, je zřejmé, že právní předchůdce žalobce deklaroval, že dílo bude vytvořeno jeho zaměstnanci ve smyslu § 58 autorského zákona, prohlásil, že získal svolení všech zaměstnanců – autorů díla, jak k postoupení práva výkonu dle úř 58 odst. 1 autorského zákona ke zveřejnění, úpravám, zpracování včetně překladu, spojení s jiným dílem, zařazením do díla souborného, jakož i k tomu, aby uváděl zaměstnanecké dílo na veřejnost pod svým jménem. Prohlásil, že všichni zaměstnanci – autoři mu udělili svolení k dokončení svého nehotového zaměstnaneckého díla pro případ, že jejich právní vztah k zhotoviteli skončí dříve, než dílo dokončí, nebo pro případ, že budou existovat důvodné obavy, že zaměstnanec dílo nedokončí řádně a včas v souladu s potřebami zhotovitele. Ani tuto skutečnost smluvně sjednanou však žalobce neprokázal, neprokázal, že by měl písemně souhlas autorů díla od všech zaměstnanců, kteří se na tvorbě díla podíleli, pro období let 2003 až 2006 neprokázal vůbec žádný souhlas svého zaměstnance k postoupení práva výkonu na třetí osobu. Předání díla pak také nebylo žádným způsobem prokázáno, avšak otázka předání a převzetí díla by měla vliv pouze v tom rozsahu, že tím okamžikem by právo vykonávat svým jménem a na svůj účet majetková práva k dílu ve smyslu § 58 autorského zákona měl objednatel, tedy společnost ALLSHARE Finance Central Europe, a.s., společnost Haguess měla pouze práva ke zkušebním podlicencím. Ani toto tedy nebylo prokázáno. Jaký byl skutečný stav výhradního oprávnění dílo užít v říjnu 2012, kdy byla uzavřena smlouva o prodeji části podniku mezi původním žalobcem a společností Haguess, nebylo také prokázáno. Pouhé prohlášení firmy Haguess není postačující, zejména za situace, kdy je zřejmé, že tato firma deklarovala souhlasy svých zaměstnanců již v roce 2003, aniž je schopna to doložit.

Naopak bylo prokázáno, že společnost ALLSHARE Finance Central Europe, a.s převedla společnosti Modeca Investments Limited oprávnění k výkonu práva užít soubor počítačových programů, označený jako software Opencard, a to jako výhradní licenci, a to smlouvou z 31.3.2008. Souhlas autorů k tomuto převedení na třetí osobu nebyl prokázán, tedy nebyla splněna obligatorní podmínka § 58 odst. 1 věta třetí autorského zákona. Společnost ALLSHARE Finance Central Europe, a.s., pak smlouvou ze dne 29.2.2008 převedla na

společnost Haguess pouze nevýhradní oprávnění předmětnou distribuční smlouvou. Není tedy prokázáno, že by společnost Haguess a.s. (s.r.o.) měla výhradní oprávnění k výkonu majetkových práv v době, kdy uzavírala licenční smlouvy, které jsou základem předmětu tohoto sporu, tedy v období 6.11.2006, 26.2.2007 a konec konců ani do roku 2008, kdy byl podle smlouvy o dílo nejzažší termín k předání díla objednateli, tedy společnosti ALLSHARE Finance Central Europe, a.s.

Jen pro úplnost soud dodává, že žalobce argumentuje tím, že je aktivně legitimován, také skutečností, že žalovaný proti němu podal žaloby a návrhy na nařízení předběžného opatření, kde jej označuje za pasivně legitimovaného. Ale konkrétně v návrhu na nařízení předběžného opatření podaného u zdejšího soudu 11.2.2015 (1Nc 2/2015) žalovaný jako navrhovatel uvádí, že „ žalovaný se prohlašuje za držitele majetkových práv k software“. To není totéž, jako kdyby žalovaný uznal, že žalobce je nositelem či držitelem majetkových práv.

Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal svou aktivní legitimaci ve smyslu § 41 autorského zákona, považuje soud za nadbytečné zabývat se dalšími námitkami žalovaného – námitkou částečného promlčení, nesprávné výše výpočtu obvyklé výše odměny, běžnou praxí či dobrými mravy, skutečností, jaký rozsah licence byl vlastně žalovaným zaplacen v roce 2014. Za stavu, kdy nebyla prokázána aktivní legitimace, není třeba se zabývat otázkou, zda požadovaný nárok je či není důvodný a v jaké výši.

Ze všech důvodů shora uvedených soud žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, náleží mu tedy právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem, který ve věci vykázal celkem 18 úkonů, z toho 4 ve výši ½ odměny (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření žalovaného k žalobě z 30.9.2014, vyjádření žalovaného ke sdělení soudu ze 17.2.2014, vyjádření žalovaného k vyjádření žalobce z 27.3.2015, vyjádření žalovaného ke sdělení soudu z 25.6.2015, vyjádření žalovaného k vyjádření žalobce z 18.11.2015, závěrečný návrh ze 14.12.2015, vyjádření žalovaného k procesnímu nástupnictví z 18.2.2016, vyjádření žalovaného k aktuálnímu stavu soudního řízení z 6.1.2017, vyjádření žalovaného k výzvě soudu 7.3.2017, přípis žalovaného z 8.6.2017, další dvě porady s klientem ve dnech 22.3.2011 a 4.7.2014 a jednání soudu nepřesahující dvouhodinu ve dnech 4.12.2014, 2.4.2015, 24.9.2015, 26.11.2015 a 25.10.2017) po 61.420,- Kč za úkon dle vyhlášky č. 177/1996 Sbírky, § 7 bod 7 ve spojení s § 8 odst. 1 téže vyhlášky, tedy částka 982.720,- Kč, dále paušální náhrada nákladů po 300,- Kč za 18 úkonů ve výši 5.400,- Kč, tedy celkem 988.120,- Kč, vše včetně 21% DPH ve výši 207.505,20 Kč, celkem tedy odměna 1.195.625,20 Kč.

Pokud žalobce na závěr navrhoval , aby i v případě neúspěchu žalobce neměl žalovaný právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný tehdy zavinil, že byla podána žaloba, ta byla podávána v době, kdy Praha neplatila nic, neměl by tedy žalovaný mít právo na náhradu nákladů řízení, měl tím žalobce zřejmě na mysli postup dle § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. Toto ustanovení se však vztahuje pouze na případ, kdy dochází k zastavení řízení, což v tomto směru v této věci nepřipadá v úvahu, neboť ke zpětvzetí žaloby nedošlo a soud rozhoduje meritorně a je to žalobce, kdo neunesl důkazní břemeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi vedlejším účastníkem na straně žalobce a žalovaným je odůvodněn také ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. výkladem a contrario, když

žalovanému v souvislosti s úkony vedlejšího účastníka na straně žalobce žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 25.října 2017

JUDr. Jaroslava Lobotková v.r.
soudce

Za správnost:
Jana Prokopičová